

DATO: 26.04.2017

Sagsnr.2016-3074

K E N D E L S E

Ved anklageskrift af 6. oktober 2016, modtaget i Advokatnævnet den 7. oktober 2016, har Advokatrådet indklaget advokat [A], [bynavn], for at have tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1,

”ved som beskikket forsvarer for [X], der i forening med sin ægtefælle [Y], var mistænkt for at have begået vold mod deres to mindreårige plejebørn, under efterforskningen af sagen at have rettet henvendelse til vidnet, [Z], der var børnenes mormor, i et brev af 16. april 2015, idet han i brevet på utilbørlig vis insinuerede, at den indberetning, som vidnet havde foretaget om volden til [kommunen], var opfundet af vidnet, og derved ikke som angivet i indberetningen byggede på en forklaring fra det ene plejebarn, [plejebarn 1], ligesom advokat [A] under samtidig henvisning til straffelovens 267 (om injurier) og § 163 (om afgivelse af urigtig forklaring til det offentlige) bad om at modtage en erklæring fra vidnet indeholdende en vedkendelse af, at vidnet havde været ophavsmand til indholdet af indberetningen til kommunen, idet han ellers ville anlægge privat straffesag mod vidnet, samt endelig – mod bedre vidende – at have antydnet at være bekendt med, at politiet indenfor 14 dage agtede at indstille efterforskningen i sagen, alt hvorved advokat [A] gik videre end berettiget hensyn til varetagelsen af sine klienters interesser tilsagde.”

Advokatrådet har nedlagt påstand om, at advokat [A] pålægges en disciplinær sanktion, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1.

Advokat [A] har nedlagt påstand om afvisning, idet klagen er for sent indgivet, jf. retsplejelovens § 147 b, stk. 2, subsidiært frifindelse.

Sagsfremstilling:

Den 5. marts 2015 modtog [politiet] en anmeldelse fra [kommunen], idet kommunen mistænkte, at [plejebarn 1] og [plejebarn 2] blev slået af deres plejeforældre, [Y] og [X]. Mistanken beroede på, at [plejebarn 1] havde oplyst til sin biologiske mormor, [Z], og efterfølgende under en børnesamtale med [kommunen], at han og [plejebarn 2] blev slået.

Advokat [A], der tidligere havde repræsenteret [Y] og [X], blev i den forbindelse beskikket som forsvarer for [X] på dennes begæring.

Advokat [A] rettede ved brev af 16. april 2015 henvendelse til [Z] og anførte følgende:

"Som advokat for [X] og [Y] – [plejebarn 1]s forhenværende plejeforældre – tillader jeg mig at rette henvendelse til Dem.

De har – dateret 1. marts 2015 – indberettet en såkaldt bekymring vedrørende [plejebarn 1] til [kommunen].

Jeg tillader mig i denne forbindelse at forespørge, hvorvidt indholdet af Deres brev, herunder henvisningen til de konkrete hændelser, [plejebarn 1] skulle have berettet for Dem, i virkeligheden ikke er hændelser, som De selv har forestillet Dem havde fundet sted?

Efter min bedste bedømmelse er der på afgørende punkter dels i relation til Deres anmeldelse af 1. marts og dels i relation til de svar, De har givet til politiet i forbindelse med en telefonisk afhøring af Dem, sådanne afgørende forskelle i forhold til det, som [plejebarn 1] under en videoovervåget afhøring har fortalt den 10. april i Børnehuset, at der er anledning til at tro, at indholdet af den af Dem foretagne anmeldelse til [kommunen] af 1. marts, er forfattet af Dem – for egen regning – uden at det bunder sig i en forklaring fra [plejebarn 1]s side til Dem.

Jeg gør opmærksom på, at det fremgår af Straffelovens § 267: "at den som krænker en andens ære ved fornærmelige ord eller ved at fremsætte og udbrede sigtelser for forhold, der er egnet til at nedsætte, fornærmede i medborgeres agtelse, straffes med bøde eller hæfte."

Forinden jeg udtager stævning imod Dem, finder jeg anledning til at give Dem lejlighed til at udtale Dem om ovenstående forhold.

Såfremt De allerede på det foreliggende grundlag kan vedkende Dem, at det ikke er [plejebarn 1], men Dem, der har taget initiativet til og været ophavsmand til indholdet af klageskrivelsen til [kommunen] af 1. marts 2015, vil min klient efter omstændighederne stille sig tilfreds med at modtage en sådan erklæring – og det vil helt givet "lette trykket" mod [plejebarn 1], som jo tillige har anmeldt [X] på urigtigt grundlag at øve vold – tilsyneladende på Deres foranledning.

Deres svar imødeses senest 14 dage fra dato. Når De gives så lang frist som tilfældet er, skyldes det, at jeg må gå ud fra, at det inden 14 dage bekendtgøres fra politiet i [bynavn], at der absolut intet grundlag er for at rejse sigtelser mod [X] for at have udøvet vold mod [plejebarn 1]. En sådan beslutning foreligger ikke på tryk endnu.

For fuldstændighedens skyld skal jeg oplyse, at man kan blive straffet i henhold til straffelovens § 163, dersom man: "til brug i retsforhold, der vedkommer det offentlige afgiver en urigtig skriftlig erklæring eller skriftligt bevidner noget, hvorom man intet kendskab har". Straffen kan være en bøde, hæfte eller fængsel indtil 4 måneder.

Måtte jeg høre nærmere."

[Byretten] afbeskikkede ved kendelse af 11. juni 2015 advokat [A] som forsvarer i straffesagen.

Retten lagde ved afgørelsen vægt på, at advokat [A] i et brev af 16. april 2015 til [kommunen] med kopi til Socialstyrelsen havde gengivet dele af [plejebarn 2]s og [plejebarn 1]s udtalelser fra en videoafhøring uden tilladelse fra [politiet], og at han endvidere i brevet havde givet udtryk for, *"at den ene løj så vandet drev, og den anden talte helt sandt"*.

Retten lagde endvidere vægt på indholdet af [A]s brev af 16. april 2015 til [Z], der var et centralt vidne i sagen.

Retten udtalte bl.a.:

"Ovennævnte adfærd ligger langt ud over, hvad en forsvarer kan tillade sig, og kan kun opfattes som en påviselig risiko for, at advokaten vil hindre eller modvirke sagens opklaring."

[Politiet] besluttede den 1. december 2015 at opgive påtale i straffesagen mod plejeforældrene i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2 (bevisets stilling).

Rigsadvokaten rettede ved brev af 22. marts 2016 henvendelse til Advokatnævnet. Rigsadvokaten redegjorde i brevet for sagen, herunder at advokat [A] var blevet afbeskikket som forsvarer og baggrunden herfor. Det var Rigsadvokatens vurdering, at advokat [A]s adfærd kunne give anledning til at overveje spørgsmålet om en disciplinær sanktion for overtrædelse af de advokatetiske regler.

Det fremgår af korrespondance mellem Advokatrådet og Rigsadvokaten af 11. april 2016, at brevet rettelig skulle have været stilet til Advokatrådet, men at det ved en fejl var blevet sendt til Advokatnævnet. Advokatrådet rekvirerede derfor samme dato brevet fra Advokatnævnet.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Advokatrådet har påstået, at advokat [A] har tilsidesat god advokatskik ved at rette henvendelse til vidnet [Z] under de anførte omstændigheder, herunder ved på utilbørlig vis at antyde, at [plejebarn 1]s oplysninger til [Z] om, at han og [plejebarn 2] blev slået, i virkeligheden var forhold, [Z] selv havde opdigtet, og at [Z] derved havde afgivet usande oplysninger til [kommunen]. Endvidere må det anses for værende i strid med god advokatskik, at advokat [A] efterfølgende under ”trussel” om sagsanlæg forsøgte at presse [Z] til at fremsende en erklæring indeholdende en vedkendelse af, at [Z] (og ikke [plejebarn 1]) var ophavsmand til indholdet af indberetningen til kommunen, samt at advokat [A] – mod bedre vidende – i brevet foregav at være bekendt med, at politiet indenfor 14 dage ville indstille efterforskningen.

Advokat [A] er herved gået langt videre, end berettigede hensyn til varetagelsen af klientens interesser tilsagde i den pågældende situation. Dette understøttes samtidig af kendelsen af 11. juni 2015 fra [byretten], hvor advokat [A] blev afbeskikket som forsvarer for [X] under henvisning til, at advokat [A]s adfærd lå langt ud over, hvad en forsvarer kan tillade sig, og kun kan opfattes som en påviselig risiko for, at han ville hindre eller modvirke sagens opklaring.

Advokatrådet har vedrørende afvisningspåstanden anført, at Advokatrådet først blev bekendt med de i anklageskriftet beskrevne forhold ved modtagelsen af sagsakterne fra Advokatnævnet den 11. april 2016, hvorfor klagen er rettidigt indgivet, jf. retsplejelovens § 147 b, stk. 2.

Det følger således af Advokatnævnets praksis, at fristen for indgivelse af en klage fra Advokatrådet først løber fra det tidspunkt, hvor Advokatrådet bliver bekendt med det påklagede forhold, jf. eksempelvis Advokatnævnets kendelse af 30. november 2010, der også vedrørte en sag fra Rigsadvokaten. Advokatrådet er endvidere i medfør af retsplejelovens § 143, stk. 2, 2. pkt., tillagt en selvstændig klageadgang.

Indklagede:

Advokat [A] har påstået afvisning, subsidiært frifindelse.

Advokat [A] har til støtte for afvisningspåstanden bl.a. gjort gældende, at [politiet] modtog kopi af hans brev af 16. april 2015 til [Z]. Anklagemyndigheden har således haft det brev, som begrundet klagen, i hænde siden april 2015. Det har således stået Advokatrådet klart ved modtagelsen af Rigsadvokatens brev af 17. marts 2016, at såfremt der ikke blev indgivet klage til Advokatnævnet senest inden for 3 uger, ville klagen være for sent indgivet i henhold til retsplejelovens § 147 b, stk. 2.

Der ses ikke at være undskyldelige omstændigheder, der kan godtgøre en realitetsbehandling af den indgivne klage, når Advokatrådet har været over et halvt år om at indgive et anklageskrift og ikke gjorde det umiddelbart efter, at Advokatrådet have fået klagen præsenteret af Rigsadvokaten den 11. april 2016.

Det fremgår ikke af lovkommentarerne eller andet litteratur, at 1-års fristen kan udvides, hvis der er flere klageberettigede, hvoraf en af de klageberettigede først på et senere tidspunkt bliver bekendt med klagen, som tilfældet fortolkes af Advokatrådet, der har gjort gældende, at 1-års fristen løber på ny fra det tidspunkt, hvor Rigsadvokatens brev landede på Advokatrådets bord.

Som det fremgår af den af Advokatrådet fremlagte kendelse af 30. november 2010, fandt et mindretal i Advokatnævnet, at det ville føre til urimelige retstilstande, hvis der skulle løbe en ny frist for hver klageberettiget. Det bemærkes i den forbindelse, at den forurettede er anklagemyndigheden i form af [politiet] og ikke de formelle instanser (Statsadvokaten, Rigsadvokaten og Advokatrådet), som et initiativ til en advokatnævnsklage skal igennem. Advokatrådet kan således ikke tillægges status som forurettet, men alene som klageberettiget på vegne af den forurettede under forudsætning af, at klagen indgives inden 1-års fristen, subsidiært umiddelbart efter, at Advokatrådet er blevet bekendt med omstændighederne.

Advokat [A] har til støtte for frifindelsespåstanden bl.a. gjort gældende, at han alene på berettiget vis har varetaget sin klients interesser i den pågældende straffesag.

Advokat [A] har hertil anført, at årsagen til [politiet]s klage til Rigsadvokaten over hans adfærd skyldes, at han i breve til henholdsvis [kommunen] og [politiet] havde

gjort gældende, at politiet

havde undergivet sagen en inkompetent og langstrakt sagsbehandling, hvilket senere viste sig at være korrekt, idet sigtelserne mod [X] blev frafaldet i oktober 2015, da der ikke var en gnist af bevis for, at [X] havde udøvet vold mod plejebarnet [plejebarn 1].

Advokat [A] har endvidere anført, at klagepunkterne blev væsentligt indskrænket efter, at sagen landede på Rigsadvokatens bord.

Advokat [A] har desuden anført, at hans brev af 16. april 2015 til [Z] er nøgternt og præcist formuleret, og at det af brevet klart fremgår, at advokat [A] anser det for en oplagt mulighed, at

[Z] har formidlet den falske anklage mod [X]. I stedet for at indgive klage over advokat [A] for at have skrevet til [Z], burde politiet på baggrund af brevet have undersøgt, om der var hold i advokat [A]s anklage, navnlig da politiet stod uden bevis i sagen. Politiet undersøgte imidlertid ikke forholdet, og foretog sig generelt i sagen ikke nogen relevant efterforskning, men sløse tiden bort.

For så vidt angår afbeskikkelsen, har advokat [A] gjort gældende, at der er tale om en "*hjemmebaneafgørelse*", idet dommeren i [byretten] må antages at have et nærmere forhold til de politifolk, der kommer ned og procederer sager i retten, end til advokat [A].

Advokat [A] har afslutningsvis anført, at det på intet tidspunkt er blevet konkretiseret, hvad brevet af 16. april 2015 til [Z] skulle forårsage af ulykker i efterforskningsmæssig henseende, og hvorledes brevet skulle modvirke opklaring af sagen. Det stik modsatte er derimod tilfældet.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 7 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Afvisningspåstanden:

Det følger af retsplejelovens § 147 b, stk. 2, og § 18 i bekendtgørelse nr. 20 af 17. januar 2008 om Advokatnævnets og kredsbestyrelsernes virksomhed ved behandling af klager over advokater m.v., at en adfærdsklage skal indgives inden 1 år efter, at klageren er blevet bekendt med det

forhold, som klagen vedrører. Nævnet kan dog behandle en klage, der er indgivet senere, når fristoverskridelsen findes rimeligt begrundet.

Det følger endvidere af retsplejelovens § 143, stk. 2, 2. pkt., og § 16, stk. 1, 2. pkt., i bekendtgørelse af 17. januar 2008 om Advokatnævnets og kredsbestyrelsernes virksomhed ved behandling af klager over advokater m.v., at Advokatrådet har en selvstændig kompetence til at indbringe sager for Advokatnævnet.

Advokatnævnet finder på denne baggrund, at der ikke er grundlag for at fastslå, at fristen for at indbringe sager for nævnet regnes fra et andet tidspunkt end det, hvor Advokatrådet blev bekendt med det forhold, som klagen vedrører. Advokatrådet blev underrettet om sagen den 11. april 2016, og klagen er modtaget i Advokatnævnet den 7. oktober 2016. Advokatnævnet finder derfor, at klagen er rettidigt indgivet.

Skyldspørgsmålet:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

En advokat må ikke ved udførelse af en sag gå videre, end berettigede hensyn til varetagelse af klientens interesser tilsiger. Advokaten må ikke foretage unødige retsskridt eller søge klientens interesser fremmet på utilbørlig måde. Advokaten skal endvidere udføre sit hverv under respekt for retten og andre myndigheder, og advokaten må ikke forhindre, at sagen behandles og afgøres efter de regler, der gælder herom.

Advokatnævnet finder, at advokat [A] ved sit brev af 16. april 2015 til [Z] er gået videre, end berettiget varetagelse af sin klients interesser tilsiger.

Advokatnævnet har herved lagt vægt på, at henvendelsen til [Z], der var et centralt vidne i sagen, havde et indhold, som Advokatnævnet finder utilbørligt og egnet til at påvirke [Z]s vidneudsagn i sagen og dermed den videre efterforskning af straffesagen.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at advokat [A] groft har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Advokat [A] blev i 2013 pålagt en bøde på 10.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik. Kendelsen blev af advokat [A] indbragt for Københavns Byret, som ved dom af 10. oktober 2014 stadfæstede, at der var tale om en tilsidesættelse af god advokatskik, men ændrede sanktionen til en irettesættelse.

Advokatnævnet pålægger på denne baggrund og efter forholdets karakter i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, advokat [A] en bøde på 20.000 kr.

Advokat [A] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

Advokat [A] pålægges en bøde til statskassen på 20.000 kr.

På nævnets vegne

Jørgen Lougart